

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **L. L.**, narozená dne X
státní příslušnost X
bytem v ČR X
zastoupena Mgr. Veronikou Solis, MBA, advokátkou
sídlem Mánesova 48, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 5. 2025, č. j. MV-55658-6/SO-2025,
takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 26. 5. 2025, č. j. MV-55658-6/SO-2025, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 21 404,10 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobkyně Mgr. Veroniky Solis, MBA, advokátky se sídlem Mánesova 48, 120 00 Praha 2.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhala zrušení informace žalované ze dne 26. 5. 2025, č. j. MV-55658-6/SO-2025 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterou nebylo vyhověno žádosti žalobkyně o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza za účelem sloučení rodiny, neboť je dán důvod pro neudělení dlouhodobého víza podle ust. § 56 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“).

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobkyně v podané žalobě nepopírala, že má v X záznam v trestním rejstříku, avšak správní orgány podle jejího názoru zcela rezignovaly na posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o neudělení víza do osobního a rodinného života ve vztahu k závažnosti nebo druhu protiprávního jednání.
3. Žalobkyně namítala, že správní orgány měly alespoň základním způsobem prozkoumat provinění, kterého se měla žalobkyně dopustit. Připomněla, že jednání, které je v mnohých zemích trestné, je v České republice zcela obvyklé a nejedná se o trestný čin či přestupek. Uvedla, že X právní řád je velmi vzdálený tomu českému a je v něm obsaženo velké množství povinností a zákazů, které české právo nezná. Zdůraznila přitom, že za trestný čin byla odsouzena v X k trestu odnětí svobody v trvání X s podmíněným odkladem na X a k peněžitému trestu X. Žalobkyně peněžitý trest uhradila s tím, že se žádného dalšího trestného činu již nedopustila, tudíž by se podle českého právního řádu po roce osvědčila a trestu odnětí svobody nebyl vykonán. I s přihlédnutím k uloženému trestu lze konstatovat, že společenská nebezpečnost spáchaného trestného činu byla i podle X zákonů velmi nízká.
4. Žalobkyně dále argumentovala, že podle práva X nelze žádný záznam z trestního rejstříku vymazat, jelikož tamní právní řád nezná zahazení odsouzení ani jiné obdobné mechanismy. V souladu s českou právní úpravou by se na žalobkyni již v roce 2018 začalo hledět, jako by nikdy nebyla trestána. Podle X zákonů nic takového možné není a záznam v rejstříku trestů bude žalobkyně mít až do své smrti.
5. Žalobkyně rovněž namítala, že správní orgány postupovaly při rozhodování v rozporu se Směrnicí Rady 2003/86/ES, o právu na sloučení rodiny (dále jen „Směrnice“) a dostatečně se nezabývaly tím, zda žalobkyně představuje skutečnou hrozbu pro veřejný pořádek a veřejnou bezpečnost či nikoli. S odkazem na nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 945/20 ze dne 16. 12. 2020 požadovala, aby soud zhodnotil podstatné aspekty trestného činu a přezkoumal, zda osobní chování žalobkyně představuje skutečné, aktuální, konkrétní a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.
6. Dále žalobkyně nesouhlasila se závěrem správních orgánů, že neudělení víza není přímým zásahem do jejího soukromého a rodinného života, jelikož žalobkyně nežije na území České republiky. Správní orgány přitom nevzaly v potaz, že v České republice žije téměř 20 let manžel žalobkyně. Sňatek uzavřeli v roce X po dlouhodobém vztahu s tím, že se usadí a založí rodinu v České republice. Žalobkyně manžela v České republice navštěvuje, a to na základě krátkodobých víz. S ohledem na různá omezení je však žalobkyně schopna získat vízum maximálně dvakrát do roka. Pro manžela je pak

nepředstavitelné, že by se po dvaceti letech v České republice musel přestěhovat zpět do X.

7. Rozhodnutí o neudělení dlouhodobého víza tedy podle žalobkyně představuje velmi vážný zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně i jejího manžela. S manželem již delší dobu plánují potomka, ale jsou nuceni to opakovaně odkládat, protože, dokud žalobkyně nezíská možnost žít dlouhodobě v České republice, nejsou s manželem schopni vytvořit vhodné podmínky pro výchovu.
8. Žalobkyně rovněž poukázala na zhoršenou ekonomickou situaci svou i jejího manžela, když se za účelem co nejširšího osobního kontaktu manželů snaží pravidelně cestovat do České republiky na základě krátkodobých víz, což vede k neúnosným nákladům na dopravu a dvojí bydlení.
9. Žalobkyně má tak za to, že vzhledem k nedostatečnému posouzení přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života došlo k porušení ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, ust. § 2 odst. 3 správního řádu a ust. § 2 odst. 1 správního řádu v souvislosti s čl. 8 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť není naplněna podmínka nezbytnosti v demokratické společnosti, která vyžaduje naléhavou společenskou potřebu a použité prostředky musí být přiměřené sledovaným legitimním cílům.
10. S ohledem na výše uvedené žalobkyně navrhla zdejšímu soudu, aby napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalované k dalšímu řízení a přiznal jí náhradu nákladů řízení.
11. Podáním ze dne 22. 9. 2025 žalobkyně ještě doplnila svoj vyjádření, ve kterém shrnula svůj pohled na věc víceméně v souladu se zněním žaloby.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 8. 8. 2025 předně v podrobnostech odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
13. K žalobní námitce, že správní orgány měly alespoň základním způsobem prozkoumat provinění, kterého se měla žalobkyně dopustit, žalovaná poukázala také na odůvodnění napadeného rozhodnutí a uvedla, že se v rámci odůvodnění s tímto tvrzením řádně vypořádala, kdy konstatovala, že správní orgán je obecně rozhodnutím o tom, zda byl spáchán trestný čin vázán, jak vyplývá i z § 57 správního řádu a z žalobkyní doloženého pravomocného rozsudku nikterak nevyplývají skutečnosti, na které žalobkyně opakovaně poukazuje, a tedy to, že skutek, za který byla pravomocně odsouzená, nespáchala osobně, že o něm nevěděla, že jeho společenská nebezpečnost je nízká atd., a právě naopak, z doloženého dokladu obdobnému výpisu z evidence Rejstříku trestů České republiky, vydaného X jakož i z doloženého rozsudku nesporně vyplývá, že žalobkyně byla odsouzena za spáchání trestného činu, jehož znaky obsahuje i skutková podstata trestného činu neoprávněného nakládání s osobními údaji (§ 180 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů).
14. Žalovaná zdůraznila, že byla naplněna skutková podstata uvedená v § 56 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., tj. že žadatelka nespĺňuje podmínku trestní záchovalosti, když v návaznosti na § 174 odst. 1 písm. b) téhož zákona má v dokladu cizího státu obdobném výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byla odsouzena za jednání, které napĺňuje znaky trestného činu a cílem uvedeného ustanovení, není povinnost správních orgánů

detailně zkoumat, zda dotyčný cizinec dané jednání, za které byl odsouzen, opravdu spáchal nebo detailně zkoumat okolnosti spáchání daného trestného činu, neboť pro naplnění podmínek uvedených v nyní aplikovaném ustanovení je dostačující záznam o příslušném odsouzení v dokladu cizího státu obdobném výpisu z evidence Rejstříku trestů, přičemž se nejedná o projev přepjatého formalismu, jak žalobkyně tvrdí. Za přepjatý formalismus totiž nelze považovat situaci, kdy správní orgán postupuje podle příslušných ustanovení zákona tak, aby byl účel zákona naplněn. Nadto žalovaná odkázala na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 180/2018-51, ze dne 13. 9. 2018, ze kterého vyplývá, že pokud by účastník řízení chtěl brojit proti přepjatému formalismu způsobujícímu porušení jeho ústavně zaručených práv, musel by napadat ústavní konformitu dotčených ustanovení zákona.

15. Žalobní námitku, že správní orgány postupovaly při rozhodování v rozporu se směrnicí Rady 2003/86/ES, o právu na sloučení rodiny a dostatečným způsobem se nezaobíraly tím, zda žalobkyně představuje skutečnou hrozbu pro veřejný pořádek a veřejnou bezpečnost či nikoliv, měla žalovaná za nedůvodnou, neboť se v rámci napadeného rozhodnutí posouzením nebezpečnosti jednání žalobkyně s ohledem na hrozbu pro bezpečnost a veřejný pořádek České republiky zabývala.
16. K žalobní námitce ohledně nezkoumání dopadů do života žalobkyně a jejího manžela žalovaná uvedla, že není možné přičítat k tíži správního orgánu skutečnost, že žalobkyně nebude moci společně s manželem žít na území České republiky, neboť si musela být před sňatkem vědoma toho, že nesplňuje podmínku trestní zachovalosti, což může vést k neudělení dlouhodobého víza. Nejedná se o překážku vytvořenou správními orgány, ale žalobkyní samotnou. Nelze ze strany žalobkyně argumentovat délkou pobytu jejího manžela, jelikož se neposuzuje oprávněnost jeho pobytového oprávnění na území. Manželé si byli vědomi uvedeného rizika a s plným vědomím toto riziko podstoupili. Napadené rozhodnutí nebrání v jejich manželském soužití, ani v založení rodiny obecně, omezuje se pouze na zamezení dlouhodobého víza žalobkyni na území České republiky.
17. Žalovaná poukázala také na to, že pro udělení dlouhodobého víza nepostačí pouhé splnění obligatorních požadavků daných zákonem, správní orgán musí respektovat zásadu materiální pravdy a po individuálním posouzení žádosti vyloučit rovněž přítomnost důvodů pro neudělení dlouhodobého víza uvedených v § 56 zákona o pobytu cizinců, který umožňuje neudělit dlouhodobé vízum i v případě zjištění, že cizinec nesplňuje podmínku trestní zachovalosti za podmínky, že důsledky neudělení dlouhodobého víza budou přiměřené důvodu pro neudělení dlouhodobého víza. Žalobkyně však podle žalované v tomto směru netvrdí žádné významné skutečnosti ani neoznačila žádný relevantní důkaz, který by byl s to zpochybnit v napadeném rozhodnutí zjištěný skutkový stav.
18. Žalovaná proto považovala žalobu za nedůvodnou a navrhla její zamítnutí.

IV. Obsah správního spisu

19. Ze správního spisu zjistil zdejší soud tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
20. Dne 18. 10. 2024 podala žalobkyně žádost o udělení dlouhodobého víza za účelem rodinným. Z oddacího listu vydaného Městským úřadem Nymburk dne 26. 8. 2024 se

podává, že žalobkyně uzavřela dne X před Městským úřadem Nymburk manželství s panem S. C., nar. X.

21. Z výpisu z evidence rejstříku trestů zpracovaného ke dni 20. 1. 2025 se podává, že žalobkyně nemá žádný záznam o odsouzení. Z ověřovací listiny notářství města X, provincie X, X, ze dne 27. 8. 2024. č. 832, opatřené úředním předkladem do českého jazyka se podává, že žalobkyně byla dne X odsouzena za spáchání trestného činu neoprávněného přisvojení osobních údajů. Dne 23. ledna 2018 úspěšně absolvovala zkušební dobu. Dále se z této listiny podává, že od 24. ledna 2018 do 13. srpna 2024 neměla žalobkyně během svého pobytu na území X žádný záznam v trestním rejstříku.
22. Dne 20. ledna 2025 vydalo Ministerstvo vnitra informaci o důvodech neudělení dlouhodobého víza, kterou k žádosti žalobkyně dlouhodobé vízum podle ust. § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců neudělil, protože nesplnila podmínku trestní zachovalosti.
23. Žalobkyně poté podala žádost o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza, o níž žalovaná rozhodla tak, jak je uvedeno v bodě. 1.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

24. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu dotčeném žalobou, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán podle ustanovení § 75 odst. 2 věta první s. ř. s. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Rozhodoval po projednání věci, k němu nařídil jednání, v rámci kterého účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
25. Podle § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců *[d]louhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže nesplňuje podmínku trestní zachovalosti (§ 174) za podmínky, že důsledky neudělení dlouhodobého víza budou přiměřené důvodu pro neudělení dlouhodobého víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přiblíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince.*
26. Podle § 174 odst. 1 písm. a) téhož zákona *[z]a trestně zachovalého se pro účely tohoto zákona považuje cizinec, který nemá ve výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu, a v dokladu cizího státu obdobném výpisu z evidence Rejstříku trestů nemá záznam, že byl odsouzen za jednání, které naplňuje znaky trestného činu.*
27. Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 26. 9. 2017, č. j. 3 Azs 244/2017-42, dovodil, že „*uvedené ustanovení (pozn.: § 174 odst. 1 zákona o pobytu cizinců) tedy nedává správnímu orgánu žádný prostor pro zohlednění povahy spáchaného trestného činu. Rozhodné je pouze to, zda cizinec byl či nebyl odsouzen za spáchání trestného činu a má tak záznam v evidenci Rejstříku trestů. V tomto bodě je proto třeba dát za pravdu jak žalované, tak krajskému soudu, kteří takto citované ustanovení zcela správně interpretovaly a dospěly k závěru o nenaplnění podmínky trestní zachovalosti stěžovatele, jako skutečnosti rozhodné pro aplikaci § 56 odst. 2 písm. a) a navazujících ustanovení zákona o pobytu cizinců.*“ Dále však uvedl, že bylo na místě, aby správní orgány následně zhodnotily též přiměřenost

dopadů rozhodnutí podle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, kde se již otevírá prostor pro zohlednění závažnosti a druhu protiprávního jednání (srov. bod 11).

28. V rozsudku ze dne 13. 2. 2020, č. j. 7 Azs 192/2019-28, pak Nejvyšší správní soud zdůraznil, že *„je nutné rozlišovat mezi důvody, pro které nebylo žalobci uděleno povolení k dlouhodobému pobytu (nesplnění podmínky trestní zachovalosti) a kritérii přiměřenosti dopadů tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce [...]“*. Nejvyšší správní soud taktéž uvedl: *„V projednávaném případě však žalobce žádným povolením k pobytu (vízem) na území České republiky nedisponuje, a jeho žádost je nepochybně posuzována v režimu § 56 odst. 2 písm. a) zákona, který obsahuje požadavek na posouzení přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života cizince bez rozlišování, zda spáchal úmyslný či nedbalostní trestný čin. Samotná povaha spáchaného jednání (úmyslný trestný čin) má však samozřejmě dopad při poměření zásahu do soukromého a rodinného života cizince se zásahem do veřejného zájmu společnosti, jelikož je i ze znění § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zřejmé, že je na úmyslné trestné činy nahlíženo přísněji, než na zbytkovou kategorii trestných činů, jež jsou relevantní při posouzení trestní zachovalosti.“*
29. Soud odkazuje také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2021, č. j. 5 Azs 203/2020-36. Ten se sice týkal postupu podle ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, avšak toto ustanovení není svým zněním příliš odlišné od ust. § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců a váže se na podmínku odsouzení za úmyslný trestný čin (bez ohledu na jeho závažnost). Nejvyšší správní soud mimo jiné uvedl, že *„[...] závěry žalované o přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatelky, o jejíž povolení k dlouhodobému pobytu se jedná, nebyly opřeny o dostatečně komplexní posouzení konkrétní situace a jejich odůvodnění bylo nedostatečné. To mimo jiné znamená, že správní orgány (resp. soud) musí kromě existence odsouzení vzít v úvahu další okolnosti jako například uložený trest, míru zapojení jednotlivce do trestné činnosti, rozsah způsobené škody, četnost trestných činů, tendenci k opakování trestné činnosti či chování stěžovatelky v době po odsouzení. Tyto otázky zcela zjevně nehodnotil odsuzující rozsudek vrchního soudu. Je třeba hodnotit, zda potenciální zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je v souladu se zásadou přiměřenosti, a to zejména s ohledem na skutečnosti, jako je délka pobytu dotyčné osoby na daném území, věk, zdravotní stav, rodinné a ekonomické poměry, společenská a kulturní integrace v hostitelském členském státě, intenzita vazeb na zemi původu atd. **V tomto kroku je pak teprve možné zhodnotit i stupeň závažnosti protiprávního jednání, tj. hodnotit obecnou a typovou společenskou nebezpečnost spáchaného zločinu.**“* (srov. bodu 42)
30. S ohledem shora uvedenou právní úpravu a citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu dospěl zdejší soud k závěru, že při posuzování naplnění důvodu neudělení dlouhodobého víza podle ustanovení § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců je na místě hodnotit skutečně formálně zápis v dané evidenci (výjimku lze dovodit pouze v případě, že záznam neodpovídá skutečnosti – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2013, č. j. 1 As 54/2013-50). Toto ustanovení však počítá s posuzováním přiměřenosti rozhodnutí. A v rámci tohoto hodnocení je pak na místě přihlídnout k dalším okolnostem včetně povahy spáchaného trestného činu, jeho závažnosti, jakož i doby, která od jeho spáchání uplynula. Ostatně i Nejvyšší správní soud přihlíží k dalším okolnostem (např. závažnost spáchaného trestného činu) až v rámci tohoto posuzování. V potaz pak je třeba v projednávané věci vzít právě i tu

skutečnost, že podle úpravy země původu nelze zápis v evidenci vymazat (např. v České republice by již k zahlázení trestu a výmazu záznamu žalobkyně došlo).

31. V projednávané věci nebylo sporu o tom, že právní řád X neumožňuje výmaz záznamu z evidence obdobné evidenci Rejstříku trestů. Ostatně lze předpokládat, že by si žalobkyně v opačném případě nekomplikovala život a příslušný výmaz svého záznamu by si zajistila a poté správním orgánům předložila doklad bez záznamu. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí sice zabývala tím, zda důsledky neudělení dlouhodobého víza budou přiměřené důvodu pro neudělení dlouhodobého víza, avšak právě k té skutečnosti, že právní řád X neumožňuje výmaz záznamu z evidence obdobné evidenci Rejstříku trestů, nepřihlédla dostatečně. Soud má totiž za to, že mají-li být důsledky neudělení dlouhodobého víza v případě žalobkyně přiměřené důvodu jeho neudělení, nemohou představovat doživotní nemožnost udělení dlouhodobého víza. K tomuto závěru dospěl nejen tím, že se pokusil zapojit selský rozum, ale současně též kupř. na základě úvahy v tom směru, že zákonodárce dal při konstrukci definice trestní zachovalosti ohledně absence záznamu v evidenci Rejstříku trestů přednost výpisu před opisem, čímž dal jasně najevo úmysl považovat za trestně zachovalé i ty osoby, které v minulosti sice záznam ve výpise z Rejstříku trestů měly, ale následně jim byl po splnění zákonných podmínek vymazán. Jinými slovy řečeno, zákonodárce konstruoval podmínky trestní zachovalosti v ust. § 174 zákona o pobytu cizinců v principu tak, aby jejich případné nesplnění bylo toliko dočasné. Důsledky neudělení dlouhodobého víza v případě žalobkyně proto nelze mít za přiměřené důvodu jeho neudělení, a to pro jejich trvalost.
32. Poměrně tvrdému přístupu, který v případě žalobkyně správní orgány zvolily, by snad bylo možné popřát sluchu, pokud by se tato v minulosti dopustila vskutku závažné trestné činnosti. Aniž by však chtěl soud odsouzení žalobkyně v X jakkoli bagatelizovat, sotva je lze označit jako závažnou trestnou činnost jednak s ohledem na její charakter (neoprávněné prisvojení osobních údajů), a jednak s ohledem na toliko výchovný žalobkyni uložený trest s relativně krátkou zkušební dobou.
33. V souvislosti s žalobní námitkou, že důsledek v podobě doživotní překážky záznamu v X rejstříku trestů v získání dlouhodobého víza, má zdejší soud rovněž za to, že správní orgány nevěnovaly dostatečnou pozornost samotnému znění dokladu X. Z něho se na jednu stranu podává, že žalobkyně byla dne X odsouzena za spáchání trestného činu neoprávněného prisvojení osobních údajů, ale také to, že od 24. ledna 2018 do 13. srpna 2024 neměla žalobkyně během svého pobytu na území X žádný záznam v trestním rejstříku. Při srovnání takto formulovaného potvrzení s instituty opisu a výpisu z evidence Rejstříku trestů s přihlédnutím k praktickému významu tohoto rozlišení v českém právním řádu lze dospět k závěru, že žalobkyní předložený doklad ze země původu představuje materiálně současně opis i výpis z evidence obdobné Rejstříku trestů. Proto má soud přinejmenším za sporné i to, zda lze v případě žalobkyně učinit bez dalšího závěr, že žalobkyně má v dokladu cizího státu obdobným výpisu z evidence Rejstříku trestů ke dni vydání napadeného rozhodnutí záznam.

VI. Závěr a náklady řízení

34. Z výše uvedených důvodů tak soud podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí z důvodu jeho nezákonnosti. Věc zároveň podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalované k dalšímu řízení. V dalším řízení přitom bude žalovaná vázána právními názory soudu vyjádřenými v tomto rozsudku (viz § 78 odst. 5 s. ř. s.). Zejména náležitě posoudí splnění zákonných podmínek pro neudělení dlouhodobého víza v případě žalobkyně, přičemž se zaměří na podmínku podobě přiměřenosti důsledků neudělení dlouhodobého víza důvodu pro jeho neudělení. Při posuzování přiměřenosti přihlédne zejména (nikoli však pouze) k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života žalobkyně. Z hlediska splnění zákonných podmínek pro neudělení dlouhodobého víza posoudí pečlivě i žalobkyní předložený doklad X ohledně její trestní zachovalosti.
35. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, a má proto právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložila proti žalované, jež ve věci úspěch neměla.
36. Náklady řízení žalobkyně tvoří zaplacený soudní poplatek za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 3 000 Kč. Dále náklady představují náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za 3 úkony právní služby [§ 11 písm. a), d) a g) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**advokátní tarif**“), tj. převzetí zastoupení, písemné podání k soudu - žaloba, účast na jednání před soudem] v částce 4 620 Kč za jeden úkon, celkem 13 860 Kč (§ 7, § 9 odst. 5 advokátního tarifu), a náhradu hotových výdajů v částce 450 Kč za jeden úkon, celkem 1 350 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celková výše nákladů řízení tedy činí částku 15 210 Kč. Jelikož je zástupkyně žalobkyně plátcem DPH (což soud ověřil z veřejně dostupných zdrojů), je třeba uvedenou částku navýšit o částku ve výši 3 194, 10 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, protože celková žalobkyni přiznaná částka náhrady nákladů řízení činí 21 404, 10 Kč. Soud naproti tomu úspěšně žalobkyni nepřiznal odměnu a náhradu hotových výdajů za úkon spočívající v sepsu a podání vyjádření žalobkyně ze dne 22. 9. 2025, neboť takovýto úkon se soudu jeví jako neúčelný, když toliko v podstatě opakuje či parafrázuje žalobní argumentaci a soud žalobkyni k podání tohoto vyjádření nevyzýval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Příkladně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 24. září 2025

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D.
samosoudce